

Arrest

nr. 65 213 van 28 juli 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 augustus 2009 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard. Op 12 maart 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 46 214 van 12 juni 2010 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en heeft zich op 24 december 2010 een tweede keer vluchteling verklaard. Het dossier van verzoeker werd op 6 januari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 28 maart 2011.

1.3. Op 12 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 12 april 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het district Alishing (provincie Laghman) afkomstig te zijn. U bent een Pashtoen van etnische origine. Uw vader was een belangrijke commandant van de partij Hezb-i Islami, maar drie maanden na het aantreden van de regering Karzai is uw vader verdwenen. Kort voor uw vertrek uit Afghanistan zijn enkele vrouwen van Hezb-i Islami naar jullie huis gekomen. Ze vroegen wapens waarvan u het bestaan niet afwist. De vrouwen zijn later nog twee keer teruggekeerd, tezamen met enkele mannen. Zij vroegen naar wapens en nodigden u uit om ook voor Hezb-i Islami te vechten. Even daarna is de politie bij jullie thuis geweest. Zij vonden wapens en munitie die in het huis verborgen lagen. De politie nam u vervolgens geblinddoekt mee naar het districtshuis, waar u gedurende vijf dagen werd gefolterd en ondervraagd. Uiteindelijk kon uw oom een bewaker omkopen. U werd vrijgelaten uit de cel en werd door vrienden van uw oom naar Kabul gebracht. Via Herat, Mashad, Teheran, Salmas en een u verder onbekende reisroute bent u naar Brussel gereisd. Op 25/08/2010 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan. Het Commissariaat-generaal nam op 12/03/2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest nr. 46.214 van 12/07/2010 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een soortgelijke beslissing.

Na deelname aan een hongerstaking in december 2010 heeft u zich op 24/12/2010 een tweede keer vluchteling verklaard. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u zowel door de autoriteiten als door leden van Hezb-i Islami dreigt te worden vervolgd. Bovendien acht u de algemene situatie in Laghman onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u twee oproepingsbrieven van de politie van Alishing voor.

B. Motivering

Dient echter te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal al op 12/03/2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij opmerkte dat uw herkomst uit Alishing niet geloofwaardig is. Zo werd onder meer vastgesteld dat uw kennis over de situatie in uw dorp en in uw regio zeer beperkt is en dat uw voorgehouden profiel geen stand houdt. De Raad oordeelde op 12/07/2010 eveneens dat uw voorgehouden profiel niet geloofwaardig is en dat u het niet aannemelijk maakt dat u uit het district Alishing afkomstig bent en daar altijd gewoond hebt, zoals u beweert.

Naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag legt u enkele recent verkregen oproepingsbrieven van de politie van Alishing voor. Dergelijke documenten, waarvan u bij uw eerste asielprocedure al drie exemplaren voorlegde, kunnen slechts bewijswaarde hebben bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen allerm minst het geval is gebleken. Voorts verklaart u dat de tolk tijdens het eerste gehoor van 26/02/2010 fouten maakte en dat u aldus verkeerd begrepen werd. Het Commissariaat-generaal zou u bijgevolg ten onrechte een gebrekkige kennis verweten hebben. Tijdens het gehoor van 29/03/2011 werd u meermaals uitgenodigd voorbeelden te geven van dergelijke misverstanden. U zegt telkenmale dat de naam van uw moeder verkeerd gespeld werd (wat evenwel geen invloed heeft op de beslissing) en dat u, in tegenstelling tot wat in de eerste weigeringsbeslissing wordt beweerd, wel degelijk koranverzen kan citeren. Voor de talrijke hiaten in uw kennis biedt u evenwel geen enkele aannemelijke verklaring (CGVS, p.5). U kan bijgevolg niet als vluchteling worden erkend.

Om dezelfde redenen kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks

hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide eerste verwerende partij, met name “De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister bevoegd inzake aangelegenheden die betrekking hebben op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name de Minister van Asiel- en Migratiebeleid”, niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het Verdrag van Den Haag dd. 12 april 1930 met betrekking tot conflicten in wetten van nationaliteit en de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), blijft verzoeker erbij dat zijn verklaringen met de werkelijkheid stroken en dat hij werd beschuldigd van het verbergen van wapens. Hij wijst erop dat hij bij zijn tweede asielaanvraag enkele nieuwe documenten neerlegde, die opnieuw niet worden geaccepteerd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat ze volgens het Commissariaat-generaal slechts bewijswaarde hebben bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen volgens het Commissariaat-generaal niet het geval is. Dit betekent volgens verzoeker dat wat hij ook verklaart of welk nieuw document hij ook voorlegt, men steeds zal blijven verwijzen naar zijn eerste asielaanvraag, wat een kringredenering is die ertoe leidt dat de door hem voorgelegde documenten niet onderzocht worden. Waar de bestreden beslissing stelt dat hij geen verklaring kan geven voor de ‘talrijke hiaten’ in zijn kennis, verwijst verzoeker naar het beroep dat werd ingediend bij

de RvV in de eerste asielaanvraag, waarin zeer uitgebreid werd ingegaan op zijn kennis maar waarmee de RvV geen rekening wenste te houden.

Verzoeker vervolgt dat de bestreden beslissing gesteund is op tegenstrijdige motieven. Hoewel er in de bestreden beslissing wordt gesteld dat geen recent verblijf géén reden is om de aanvraag af te wijzen en dat de nood aan bescherming beoordeeld dient te worden ten aanzien van het land van nationaliteit, onderzoekt de bestreden beslissing de subsidiaire bescherming uiteindelijk niet ten aanzien van het land van nationaliteit, hoewel verzoeker een paspoort voorlegt en aldus een zicht biedt op zijn nationaliteit, zoals wordt vereist in de motivering van de bestreden beslissing. Over dit paspoort wordt echter niets gesteld in de bestreden beslissing, noch in het feitenrelaas, noch in de motivering, wat een schending uitmaakt van de motiveringsverplichting. Verzoeker betoogt dat het overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Den Haag dd. 12 april 1930 aan elke staat toekomt om te bepalen wie zijn onderdanen zijn. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is derhalve niet bevoegd om te bepalen wie Afghaan is en wie niet. Op basis van artikel 2 van de Afghaanse nationaliteitswet dient te worden aangenomen dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft, wat hij overigens onomstotelijk bewijst middels zijn paspoort, uitgereikt door de ambassade. Hij wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ooit heeft ontkend dat hij Afghaan is en dat enkel zijn 'recent verblijf' wordt betwist. Verzoeker verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit volgens verzoeker blijkt dat de recente afkomst geen voldoende reden is om de subsidiaire bescherming te weigeren, het niet noodzakelijk is dat het recent verblijf vaststaat en hoogstens de origine uit de streek moet vaststaan. Verzoeker besluit dat het Commissariaat-generaal wel degelijk de subsidiaire bescherming diende te onderzoeken ten aanzien van de provincie Laghman, district Alishing.

Waar de bestreden beslissing spreekt over Internally Displaced Persons (IDP's), voert verzoeker aan dat men de richtlijnen van UNHCR dient te respecteren. UNHCR stelt immers dat er heel veel interne vluchtelingen zijn in Afghanistan die een situatie van veralgemeend geweld ontvlucht zijn. Ook deze IDP's hebben op hun plek van toevlucht een zeer zwaar leven. De situatie van de IDP's is dus niet louter een slechte socio-economische situatie, het is een situatie die een rechtstreeks gevolg is van het gewapend conflict, aldus nog verzoeker. Ter staving van zijn betoog citeert hij uit een UNHCR-rapport van december 2010.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing zich niet uitspreekt over het risico in geval van terugkeer naar Afghanistan. Het feit dat het Commissariaat-generaal pretendeert dat een onderzoek onmogelijk is, is volgens verzoeker in strijd met de werkelijkheid. Hij verduidelijkt dat de algemene situatie volstaat om het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen en hij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad van State en de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen. Verzoeker is de mening toegedaan dat hoe meer de veiligheidssituatie erop achteruit gaat in Afghanistan en dus de nood aan bescherming toeneemt, hoe meer de rechtspraak evolueert naar een vermindering van de bescherming. Men is tot een situatie gekomen waarin er helemaal geen rekening meer wordt gehouden met de objectieve situatie en men zich concentreert op de geloofwaardigheid, waarvan de controle volledig subjectief is, aldus nog verzoeker. Hij meent dat dit geloofwaardigheidsonderzoek ertoe leidt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de nood aan bescherming helemaal niet meer onderzoekt omdat men een dergelijk onderzoek "onmogelijk" zou vinden. Verzoeker is dan ook van oordeel dat de motivering van de bestreden beslissing manifest juridisch onjuist is en verzoekt om een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie met betrekking tot de interpretatie van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn, die als volgt zou dienen te luiden: *"Rekening houdend met het arrest in algemene vergadering RvV 45397 waarin gesteld wordt dat de vervolgingsvrees en het reële risico enkel ten gronde beoordeeld moet worden t.o.v. het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit heeft en de concepten 'derde veilig land' en 'reëel vestigingsalternatief' in de Belgische rechtsorde geen wettelijke grond hebben, en in het geval de nationaliteit van de asielzoeker in casu niet betwist wordt; kan een asielzoeker dan het statuut van de subsidiaire bescherming o.b.v. artikel 15 (c) Kwalificatierichtlijn geweigerd worden – op een richtlijnconforme manier – zonder dat een onderzoek ten gronde gevoerd wordt naar het reële risico op ernstige schade dat hij loopt bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, louter omdat hij zijn recent verblijf niet afdoende aannemelijk kan maken?"*

Kan om dezelfde reden (de onzekerheid over het recente verblijf) op richtlijnconforme manier de subsidiaire bescherming geweigerd worden met als enige argument dat daardoor het interne vluchtalternatief niet kan onderzocht worden, terwijl de betrokken wel door de DVZ gedwongen

teruggevoerd dreigt te zullen worden naar het land van zijn onbetwiste nationaliteit, ondanks de in haar hoofde gerezen onzekerheid over zijn exacte recente verblijf in dat land en bijgevolg over het al dan niet voorhanden zijn van een IVA?"

3.3. Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stavingstukken: fotokopie van één pagina uit zijn paspoort en de Afghaanse nationaliteitswet.

3.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat zijn kennis over de situatie in zijn dorp en in zijn regio zeer beperkt is en dat zijn voorgehouden profiel geen stand houdt en ook de Raad oordeelde dat zijn voorgehouden profiel niet geloofwaardig is en hij niet aannemelijk maakt dat hij uit het district Alishing afkomstig is en daar altijd gewoond heeft, zoals hij beweert, (ii) de twee recent verkregen oproepingsbrieven van politie van Alishing die hij naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag voorlegt, slechts bewijswaarde hebben bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen allerminst het geval is gebleken, (iii) hij weliswaar verklaart dat de tolk tijdens het eerste gehoor fouten maakte en dat hij aldus verkeerd begrepen werd, maar gevraagd om voorbeelden te geven van dergelijke misverstanden, hij slechts stelde dat de naam van zijn moeder verkeerd gespeld werd en dat hij, in tegenstelling tot wat in de eerste weigeringsbeslissing wordt beweerd, wel degelijk koranverzen kan citeren, doch hij geen enkele aannemelijke verklaring biedt voor de talrijke hiaten in zijn kennis, (iv) hij het door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, onmogelijk maakt om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van zijn werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in zijn hoofde of van zijn verblijfssituatie of regio van herkomst en het feit dat hij als asielzoeker geen reëel zicht biedt op zijn herkomst, zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, de asielinstanties verhindert een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan bescherming zodat hem evenmin de status van subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

3.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

3.6.1. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Zonder verzoekers eerste asielaanvraag opnieuw te beoordelen, hetgeen overigens niet de bevoegdheid is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient in casu te worden vastgesteld dat in 's Raads arrest nr. 46 214 van 12 juli 2010 reeds werd geoordeeld dat verzoekers voorgehouden profiel niet geloofwaardig is en hij evenmin aannemelijk maakt dat hij uit het district Alishing afkomstig is en daar altijd gewoond heeft, zodat ook geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat zowel de overheid als leden van Hezb-i Islami hem dreigen te vervolgen. Voorts oordeelde de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet aangezien hij zijn nationaliteit niet aantoot. Dit laatste besluit steunt inzonderheid op de overweging dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker uit het district Alishing afkomstig is gelet op de vaststelling dat hij slechts een beperkte kennis heeft van de provincies en de bevolkingsgroepen in Afghanistan, zodat zijn identiteitskaart (taskara) niet als echt kan worden beschouwd.

De Raad benadrukt dat hoger genoemd arrest van 12 juli 2010 kracht van gewijsde heeft. In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar het beroep dat werd ingediend bij de RvV in de eerste asielaanvraag, waarin zeer uitgebreid werd ingegaan op zijn kennis maar waarmee de RvV volgens verzoeker geen rekening wenste te houden, wordt dit argument dan ook niet in overweging genomen. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

3.6.2. Na lezing van het administratief dossier, concludeert de Raad dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe concrete gegevens of stukken aanbrengt die vermogen om het in het kader van de eerste asielaanvraag vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen, noch om de actualiteit van diezelfde vrees – zo hieraan al enige geloof zou worden gehecht, quod non – met bewijskrachtige elementen aan te tonen. Verzoeker slaagt er derhalve niet in alsnog aannemelijk te maken dat er wat hem betreft op grond van de eerder uiteengezette motieven sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat er onderhand andere gronden zijn die de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus wettigen. Uit het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt immers dat verzoeker zijn huidige asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als aangehaald in het kader van de eerste asielaanvraag. Er kan niet worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven, zonder objectieve bewijzen zoals blijkt uit wat volgt, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

Immers, vooreerst zijn de twee nieuw bijgebrachte oproepingsbrieven van de politie van Alishing niet afdoende om verzoekers geloofwaardigheid te herstellen. De Raad benadrukt te dezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad ook om andere redenen dan hun valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde kunnen weigeren. Zo kan, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Gelet op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en zijn manifeste gebrek aan kennis over zijn beweerde regio van herkomst, kan dan ook geen bewijswaarde worden verleend aan de door verzoeker neergelegde oproepingsbrieven.

Ook wat betreft het in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte paspoort dat verzoeker op 30 januari 2011 verkreeg van de Afghaanse ambassade in België, dient te worden vastgesteld dat dit stuk niet vermogt de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde levensloop te herstellen nu dit document geen enkele toelichting geeft over zijn verblijfplaats(en) in de jaren voor zijn komst naar België. Daarenboven is het algemeen gekend dat de registers van de burgerlijke stand, gelet op de decennialange burgeroorlogen die het land teisterden, jarenlang niet werden bijgehouden, dan wel volledig vernietigd werden. De Afghaanse ambassade in Brussel heeft dit paspoort bijgevolg afgeleverd uitsluitend op basis van verzoekers verklaringen zodat niet tegenstaande aangenomen moet worden dat verzoeker als Afghaans onderdaan beschouwd wordt, hij met dit document nog altijd niet aantoon, gelet op zijn flagrante onwetendheid over zijn beweerde regio van herkomst, afkomstig te zijn uit Alishing (provincie Laghman). In de mate verzoeker ter terechtzitting stelt dat hij het paspoort heeft verkregen op grond van zijn taskara, wijst de Raad erop dat aan dit document geen enkele objectieve bewijswaarde werd toegekend gelet op zijn gebrek aan kennis over zijn vermeende regio van herkomst. Waar hij nog stelt dat hij eigendomsdocumenten heeft getoond aan de Afghaanse ambassade kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker niet verder komt dan blote beweringen vermits deze documenten niet worden voorgelegd.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat het gegeven dat verzoeker de Afghaanse ambassade in België heeft gecontacteerd met het oog op het verkrijgen van een paspoort niet te rijmen valt met zijn beweerde vrees voor vervolging door de Afghaanse autoriteiten, vrees ter staving waarvan hij hoger aangehaalde oproepingsbrieven van de politie van Alishing voorlegt. Deze vaststelling ondermijnt

andermaal de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vluchtmotieven en de door hem neergelegde documenten.

3.7. Voorts blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat deze geenszins gesteund is op tegenstrijdige motieven, zoals wordt voorgehouden in voorliggend verzoekschrift. Evenmin kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden verweten dat hij niet duidelijk zou zijn waar hij met de motivering omtrent het recent verblijf heen wil aangezien deze redenering, die slaat op de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, op heldere en duidelijke wijze werd opgenomen in de bestreden beslissing. Van enige tegenstrijdigheid is bij een correcte lezing geen sprake.

De Raad wijst er te dezen op dat de nood aan bescherming geboden door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, doch het is aan de betrokkene zijn nationaliteit en zijn verblijf in een bepaalde regio aannemelijk te maken. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voorts wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve is het noodzakelijk dat verzoeker zijn afkomst uit Alishing (provincie Laghman, Afghanistan) aannemelijk maakt zodat kan worden nagegaan of de betrokkene nood heeft aan internationale bescherming.

Na lezing van het administratief dossier, dient te worden geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt tegemoet te komen aan de op hem rustende bewijslast. De Raad benadrukt dat een asielzoeker niet noodzakelijk overtuigende documenten dient neer te leggen ter staving van zijn asielrelaas, maar dat bij gebrek aan bewijzen mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS 7 februari 2005, nr. 140.264; RvS 14 januari 2005, nr. 139.311; RvS 22 juni 2004, nr. 132.743). In casu oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat verzoeker door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en zijn levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, nalaat een reëel zicht te bieden op zijn herkomst, zijn verblijfsituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien. Zoals terecht wordt aangehaald in het verzoekschrift, is de vaststelling dat verzoeker niet recent uit Afghanistan afkomstig is, op zich geen reden om hem internationale bescherming te ontzeggen. Het feit echter dat hij als asielzoeker geen reëel zicht biedt op zijn verblijfsituatie en de eventuele problemen in Afghanistan die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt hierbij terecht dat het van belang is dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, en familiale context, zodat rekening kan gehouden worden met alle elementen die verzoeker aanbelangen. Zonder de noodzaak van het bewijs van een individuele dreiging, kan de aanvrager immers niet louter naar een algemene toestand verwijzen doch moet hij enig verband met zijn concrete toestand aannemelijk kunnen maken, wat in casu niet het geval is.

Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Vermits verzoeker geen duidelijkheid schept over zijn verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt hij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en derhalve ook de Raad in de onmogelijkheid zijn beschermingsnood correct te beoordelen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij poneert dat door het neerleggen van zijn Afgaanse paspoort het onomstotelijk vaststaat dat hij de Afgaanse nationaliteit bezit zodat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het onderzoek naar de subsidiaire bescherming had moeten voeren ten opzichte van de provincie Laghman. De aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan immers niet volstaan met een verwijzing naar zijn nationaliteit. De Raad herhaalt dat bij de beoordeling van de noodzaak aan subsidiaire bescherming rekening moet

worden gehouden met de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk verbleven heeft.

Volledigheidshalve benadrukt de Raad dat, in tegenstelling tot wat wordt gesuggereerd in het verzoekschrift, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins pretendeert over de bevoegdheid te beschikken om te bepalen wie er Afghaan is en wie niet. Het komt aan verzoeker toe zijn identiteit, nationaliteit en herkomst te bewijzen of aannemelijk te maken, waar hij in gebreke blijft zoals blijkt uit wat voorafgaat.

3.8. In zoverre verzoeker nog verwijst naar een rapport van UNHCR inzake de situatie van IDP's in Afghanistan, wijst de Raad erop dat een loutere verwijzing naar een algemeen rapport niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen immers steeds in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Overigens wordt in casu niet gesteld dat verzoeker een IDP is, noch heeft hij dit aangetoond. Verzoeker maakt door zijn manifest gebrek aan kennis over Laghman niet aannemelijk dat hij daarvandaan komt of dat zijn familie daar verblijft.

3.9. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Mede in acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag, ontwaart de Raad in het administratief dossier geen elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet en verzoeker toont dit evenmin aan.

Voorts herhaalt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou lopen, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en ongeloofwaardige verklaringen betreffende zijn beweerde herkomst uit het district Alishing (provincie Laghman), maakt de verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. Ook verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen om aan te tonen dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming is niet dienend. De geciteerde rechtspraak heeft immers geen precedentwaarde. Bovendien wordt elke vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht.

Tot slot wijst de Raad er dienaangaande op dat het EHRM in de zaak N. tegen Zweden oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (CASE OF N. v. SWEDEN (Application no. 23505/09) 20 Juli 2010:

“Whilst being aware of the reports of serious human rights violations in Afghanistan, as set out above, the Court does not find them to be of such a nature as to show, on their own, that there would be a violation of the Convention if the applicant were to return to that country. The Court thus has to establish whether the applicant's personal situation is such that her return to Afghanistan would contravene Article 3 of the Convention.”

3.10. Er wordt niet ingegaan op het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag. Immers, daargelaten of het antwoord op de door verzoeker geformuleerde vraag, gelet op voorgaande uiteenzetting, noodzakelijk is voor het wijzen, is krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken over een prejudiciële vraag uitspraak te doen indien haar beslissingen *“volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”*. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17; HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79). Daar de uitspraken van de Raad vatbaar zijn voor een voorziening in cassatie overeenkomstig artikel 39/67 van de

vreemdelingenwet, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

3.11. Waar verzoeker in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opdat het Commissariaat-generaal onderzoek doet naar het door hem neergelegde paspoort, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS